

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XV. évfolyam 2. szám - 2005. október 20.

EMLÉKEZTETŐ az Iskolatanács 2005. október 11-i üléséről

Jelen voltak:

Osztály:	Szülők:	Diákok:
ADSL	–	–
TiBor	Lázár Péter	Krabát Zsófia
GamMa	Szecskő Tünde	Varga Zsófia
Non-stop	Szegedi István	Vágvölgyi Sára
e-GYIK	–	–
KARMA	Ihász Dezső	Ihász Dezső
(P)Olympos	Andrasev Brigitta	–
M&Ms	Palotai Valéria	Krúdy Norbert
JaM	–	–
NeveNincs	Farkas Éva	Fodor Anna
ALfonZOO	Sipos Anna	Balogh Dávid
Kabaré	–	Kanev Adrienn
AzBest	–	Fogarassy Fanny
AnZsu	–	–
Poly-P	Csillag Judit	Winkler Sára
AttiTüd	Benkó Erzsébet	–
First Class	–	–
Tour-mix	–	–
Sz-CLUB	–	–
GO-free	–	–
Tanerők:	Adorján András, Jakab Judit, Molnár Lajos, Szász Kata	

Napirend:

1. Ismerkedés

A jelenlévők bemutatkozása után felmerült, hogy több osztálynak nincs sem szülő, sem diák képviselője. Abban maradtunk, hogy a következő alkalomra meghívjuk ezeknek az osztályoknak az osztályfőnökeit, hogy osszák meg velünk, milyen akadályai vannak a delegáltak megválasztásának.

2. A Koordinációs Bizottmány azzal a kéréssel fordult az IT-hez, hogy dolgozza ki az állami ünnepek (október 23., március 15.) iskolai megrendezése érdekében meghirdetett pályázatok nyerteseinek díjazását.

A beszélgetés során felvetődött, hogy ne csak az állami ünnepekre vonatkozzon a pályázati kiírás, de a javaslatot az IT-tagok többsége elvetette.

Az is szóba került, hogy az elfogadott pályázatot már nem módosíthatja a megrendelő, illetve nem kérheti a terv átalakítását. Hogy ilyen ne forduljon elő, hosszabb egyeztetési folyamatra van szükség.

Kisebbségi vélemény szerint ne legyen jutalmazás. Végül azt a javaslatot hagytuk jóvá, hogy „testre szabott”, kiterjesztett díjazást tartunk méltányosnak. Ennek értelmében a legszívesebben pályázóknak, illetve ünnepszervezőknek jutalomképpen biztosítja az iskola egy közös program kiadásait (pl. színház-, koncertjegy, kirándulás), valamint a programon való részvételhez – szükség szerint – egy szabadnapot (ha eltérő osztályokba járnak a győztesek, akkor is).

3. Szerveződések az iskola jobbítása érdekében

Először Lajos számolt be a tanárok Iskolafejlesztő Tanácsának egy tanévre terjedő programjáról, működéséről, mely kiterjed a – 0. év teljes tematikájának kidolgozásán kívül – az értékelési rendszerre, a drogfogyasztókkal kapcsolatos eljárásrendre és az órai együttműködésre, a felvételi alapelvek újragondolására, az adminisztrációs rendre, továbbá a pedagógusközösség szervezeti felépítésére. Az IFT a munkafolyamat közben (is) folyamatos eszmecsereket szervez az IT-vel, illetve ha valamely területen döntést hoz, azonnal tájékoztatást ad diákoknak és a szülőknek.

Balogh Gödör Dávid ismertette az iskolai számítógépes fórumokon, a „Miért szeretem a Polit?”, a „Mit változtatnál meg a Poliban?”, a „Bérletrendszer” és a „Rongálás, rasszizmus, lopás” topicokban zajló vitasorozat lényegét. Hangsúlyt kapott a környék lakóival kialakítandó jó viszony fontossága, melyet nagymértékben segítenének közösségi programok, mint például sportrendezvények, Vendel-napi fesztivál, utcaszínház stb. Ehhez akár a 9. kerületi Ifjúsági Iroda és a helyi cigányvajda segítségét is lehetne kérni. Az emberi légkör csökkentené az összeütközések számát és az állandó félelemérzetet a környéken.

Azt is megtudtuk, hogy szerveződik valamilyen (nem DÖK-nek nevezett) diákönkormányzat-féle a Politechnikumban. Részletek majd később derülnek ki a szervezet céljairól, működéséről, tagságáról stb.

4. Az új csengetési rendről

Egyelőre rossz az iskolacsengő. Ha végre megjavul, akkor új csengetési rend bevezetése válik indokolttá. Két ebédszünetre van szükség a tanítási időben – az itt ebédelők létszámának növekedése miatt. Az első – a negyedik órát követően – 12 órától 12.25-ig, a második – az ötödik óra után – 13.10-től 13.20-ig tart majd. A javaslatot az IT egyhangúlag támogatta.

Legközelebb november 15-én találkozunk a könyvtárban, amikor Balogh Dávid vezeti majd az ülést, és Fogarassy Fanny készíti a jegyzőkönyvet.

Budapest, 2005. október 13.

Jakab Judit, jegyző

Az informatika munkacsoport meghirdeti a Közgazdasági Politechnikum

első gépiró házbajnokságát!

A 3 fordulós bajnokság első fordulója: **2005. november 15.**, kedd, 15 óra 30 perc.

Az első fordulóra jelentkezni kétfős csapatok számára **Fábián Péternél**, 2005. november 9-én 15 óra 43 percig lehet. **Jelentkezési díj 89 Ft/fő.**

Nemcsak a gépiró tudásodra lesz szükség, hanem a humorérzékedre és a vidámságodra is!

A versenykiírást megtalálod a kuckó előtti hirdetőtáblán!

Győzzön a jobb csapat!

LABDARÚGÓ HÁZIBAJNOKSÁG VÉGEREDMÉNYE

A korcsoport

1. Vegyes
2. Elit –Alakulat
3. TiBor
4. ADSL

Az Elit Alakulat és a Vegyes között a jobb gólkülönbség, a TiBor és az ADSL között a több lőtt gól döntött.

A bajnokság **gólkirálya Németh Dániel** (Vegyes) lett 9 góllal.

Gratulál:

B korcsoport

1. A-TEAM
2. Tanerők
3. HUSIII
4. Kömény-mag

A bajnokság **gólkirály** 22 góllal és **legjobb játékos** (a játékosok szavazata alapján) 26 helyezési ponttal **Kolozsvári Norbert** (Kömény-mag) lett.

Szabó László, szervező, játékvezető

ATLÉTIKA CSÚCSOK

2004 / 2005

Versenyszámok	Leányok/Hölgyek	Fiúk/Urak
60 m síkfutás	Kardos Eszter (Szmar10) 8,8 mp 99/2000	Kálvin Balázs (elsőÁ) 7,7 mp 98/99
400 m síkfutás	Farkas Bea(AttiTüd) 1 p 12,4 mp 2004/2005	Szendi Zsolt (Polifom) 58,7 mp 99/2000 Somogyi Ádám (27-eS) 2002/2003
2000 m síkfutás (női)	Gáspár Cecília BalhéSOK(K) 8 p 22 mp 99/2000	–
3000 m síkfutás (férfi)	–	Barna Norbert (első Á) 10 p21,7 mp 98/99
Cooper-teszt (12 perces futás)	Gémesi Mónika(IFOMánia) 2545 m 96/97	Barna Norbert (elsőÁ) 3322 m 98/99
Kislabdahajítás	Tihanyi Mónika(IFOMánia) 50 m 85 cm 96/97	Hársfai Krisztián (iGRic) 71 m 95/96
Gerelyhajítás	Drozdik Zsuzsa (FH) 27 m 34 cm 93/94	Szabó László (Tanerő) 39 m 36 cm 97/98
Diszkoszvetés (1 kg/1,5 kg)	Bohács Rita (KAndi) 21 m 38 cm 98/99	Molnár Lajos (Tanerő) 40 m 20 cm 96/97
Súlylökés (3 kg/4,3 kg)	Lázár Zsófia (Hami'S) 10 m 26 cm 96/97	Molnár Lajos (Tanerő) 15 m 46 cm 97/98
Magasugrás	Lázár Zsófia (elsőÁ) 135 cm 95/96	Sándor István (KáBé) 178 cm 96/97
Távolugrás	Antal Mónika (Szmar10) 395 cm 99/2000	Molnár Dániel (SzaDi) 567 cm 96/97
4 próba / futó-ugró (60 m, 400 m, távol, magas)	Tamás Orsolya (Hami'S) 329 pont 98/99	Szabó Attila (PsychO) 595,5 pont 98/99
5 próba / futó-dobó (60 m, kislabda, gerely, diszkosz, Cooper-teszt)	Várhelyi Rita (elsőÁ) 460,66 pont 97/98	Bálint Dénes (iGRic) 739,65 pont 96/97
6 próba (60 m, távol, magas, kislabda, súly (3 kg/4,3kg), 2000 m/3000 m)	Lázár Zsófia (Hami'S) 752 pont 96/97	Bálint Dénes (iGRic) 1031 pont 96/97

NAGY DURRANÁS*

Dunakanyari tekergés, október 8.-9.

* A fenti élménybeszámolók egy része az iskolai fórumon is olvasható. Nem mindenkit tudtam azonosítani, így a hozzájárulásukat sem tudtam kérni észrevételeik publikálásához. Elnézést kérek, ha valaki sérelmezi nyilvános hozzászólásának itteni közlését.

A szerk.

Amikor szombat reggel felültem a biciklire, és fáj a hátsó felem az előző napi, kétperces ketrecben körözéstől, nagyon megijedtem. Aztán ahogy telt az idő, és magunk mögött hagytuk a kilométereket, félelmem teljesen beigazolódott. Pokoli kínokat éltem át. Nem hittem volna, hogy egy nyereg ilyesmire lehet képes. Azonban hősiiesen tekertem... egy darabig. Épp a pilisi emelkedőn tekertem felfelé, és a Tour de France mezőnyét képzeltem magam köré. Képzletben Armstrongnak adtam egy-két jó tanácsot, hogy tudna hatékonyabban tekerni, és mire figyeljen a hegyi befutónál, mondtam neki, hogy álljon be mögém, majd én felhúrom a hegyen. Ekkor azonban két nevetgélő kilencedikes lány húzott el melletttem és Lance mellett. A Tour pelotonja hirtelen köddé foszlott, és Armstronggal sem voltam képes további beszélgetést kezdeményezni, már az elvesztett méltóságom után kellett tekernem. Sajnos csak a lejtőn értem utol (őket). A nap fénypontja az esztergomi bazilika felemelő látványa volt. Aztán következett a meglepetés kajálás. Teljesen felháborodtunk. Hogy állíthatják az embert (a Nagy Durranáson tekerő diákot) ilyen kész helyzet elé? (Ugyanis SzabLac egyszer csak fogta magát és bejelentette, hogy márpedig itt melegkaja lesz.) Még a lélegzetünk is elakadt: hogy képzelik ezt?! Végül belenyugodtunk és – némi fenntartással ugyan, de – megettük a sült virslit, bundás kenyeret, almát és linzert vagy mit.

Alvás. Alvás is lett volna, ha nem jön egy adag nagyon jópofa fiú és lány, akik egy kicsit feltekerték az elalvás nehézségi fokozatát. Minden pillanatban köhögött, nevetett, csörgött, csipogott, cuppogott, horkolt, krárogott valaki vagy valami. Ez persze nem meglepetés egy tornateremben, ahol kilencven ember együtt alszik, de mégis szörnyű volt.

Másnap újra nyeregbe kellett pattanni, ami az előző nap tomportörő gyötrelmei után kínos küldetesként lebegett szemünk előtt. Az is volt.

Minden egyes bukkanó ízes magyar káromkodást csalt a szánkra, ami a hírheft hazai utakon csak fokozódott. Mert voltunk Szlovákiában is. Szép volt. Átrágtuk magunkat egy 12%-os emelkedőn, aztán lesuhantunk egy hosszú lejtőn, és vissza is értünk Magyarországra. Aztán a Duna mellett csorogtunk a bicikliúton, majd a közúton és végül a Vendel utcán, ahol Csoncsi fényképezőgépét kattintgatva várt minket. És a rengeteg önkéntes, akik babgulyással, tőrösmicsodával és diósmicsodával vártak minket. Köszönjük! És köszönöm a szervezőknek, az összes részvevőnek, Szőlőnek a melegkaját és a csapatomnak! Nagyon jól éreztem magam. Sajnálom, hogy ez volt az első és valószínűleg az utolsó Nagy Durranásom, mert lehet, hogy még a fenekemmel is meg tudtam volna beszélni, hogy vállaljuk be még egyszer. Nagyon jó volt!

Praclee

Hát Zoli,

nemcsak erről marattál le, hanem még sok minden jó dologról. Az út jó volt, szép helyeken mentünk. Az egyik legdurvább a Pilis volt, de kibírtam azt is. A második az, hogy pólóban és rövidgatyában tekertem reggel fél nyolckor hat fokban (állítólag annyi volt). Megismételném pár év múlva!

Addig is pihenek és bicajozok sokat, hogy ne punnyadjak el.

Dragoon

Ui.: A legjobb Visegrád környékén volt az a fagyizó, ahol öklömnyi labdákat adtak 80 forintért, és na'on finom volt!

* * *

Na, idén bicikliztünk egy nagyot rekord létszámmal, a kiszámítottnál gyorsabb tempóban, és lényeg, hogy együtt... Én roppantul élveztem, a csapatom jó volt, új embereket ismerhettem meg, és a szörnyű tornatermi alvás ellenére baromi pozitív érzésekkel érkeztem haza (bár a szokásos mai hazafelé tekerésen eléggé egyedül éreztem magam). Ezért köszönet mindenkinek: tanárnak, segítőnek, diáknak... (És még a kaja is tökéletes volt, amivel vártak...)

Amúgy vicces, hogy mikor hazaértem, vendégek voltak nálunk, ők mondták, hogy a kocsiban hallották a rádióból, hogy egy bizonyos szakaszon „bicikliverseny” tartja fel a forgalmat... tehát, még ott is benne voltunk...

ronnely

* * *

Bár nem bicikliztem – amit bizonyos szempontból sajnálok, mert nagyon szeretek fáradságtól félhulla állapotban leledzeni –, de még így is nagyon-nagyon élveztem az egészet. ...ként részt fogok majd venni a következőn, immáron sportolóként.

Nagyon riszpektálom azokat, akik ezt sikeresen végigcsinálták, meg azokat is, akiknek sajnos nem sikerült teljesíteniük a teljes távot, mert ez tényleg embert próbáló lehetett.

Szerintem Galussal igen jó nyersanyagot sikerült összehozni – ami azt illeti, nem keveset –

amit most már csak jól kell megvágni, már nagyon várom. Jó volt venni titeket.

Aron említette, hogy rekord létszámú résztvevő volt. Azt hiszem, itt illik kiemelni, hogy milyen nagyszámban vettek részt gólyák – ez minősíti az elszántságukat! ...

Mindenkinek köszönöm az élményt, akinek kicsit is köze volt hozzá!

bencolt

Halihó!

Nekem ez volt az első Durranásom, ugyanis két évvel ezelőtt nem mentem (már nem emlékszem, hogy miért, de lehet, hogy azért, mert lusta voltam...), de most már sajnálom (mármint azt, hogy két éve nem voltam), mert nagyon jó volt idén.

A teljes igazság az, hogy nem tekertem végig. Szombaton egy kis részt kihagytam felfelé, és sajnos a második nap csak egy szakaszt meg egy felet sikerült tekerni. Nem szeretnék mentegetőzni, én ennyit bírtam, de most már nem szégyellem. Ott akkor nagyon rosszul voltam, mert rossz érzés volt a kocsiban ülni, de aztán rájöttem (vagyis inkább belém beszéltek, én meg elhittem), hogy nem az a lényeg, hogy hullára hajtsam magam, hanem hogy tekerjek addig, amíg bírom, és amíg jól érzem magam, és ha már ez nincs így, akkor fejezzem be. Szóval a második szakasz felénél én befejeztem, és onnantól kocsival mentem, ami egyébként majdnem olyan jó volt, mint a tekerés. Főleg az utolsó két szakasz, amit Kelemen kocsijában tettem meg nagyon jófej emberekkel együtt. Mindenki irtó aranyos volt, és én az egészet élveztem.

Még a tornateremben alvást is. Az első ugyan nem sikerült túl pihentetőre, mert nehéz volt elaludni, meg sokszor fel is ébredtem az éjszaka során, de a második nap még villanyoltás előtt elnyomott az álom...

Amit még mindenképpen szeretnék megemlíteni, az a szombat esti meglepi melegvacs, mert irtó jó volt, és nagyon jólesett. Na meg ha már itt tartunk természetesen a polis vacsi is nagyon-nagyon finom volt!

Alma

...Az biztos, hogy két év múlva is megyek...
sophie

Kösz

Azt hiszem, én mindanyiótoknak köszönettel tartozom, kivétel nélkül. Így volt teljes az egész. Mégis kiemelnék egy embert, aki nélkül ez nem jöhetett volna össze, ő SzabLac. Hihetetlen, mennyit dolgozott azért, hogy el tudjunk menni ennyien durranni.

Az első napon nem is volt olyan sok holtpon-tom. Az első három szakaszon négy, aztán ez csak rosszabb lett. Pedig én tudtam, mire szá-mítsak még, mert ott voltam az útvonalbejárá-son. Szinte mindent tudtam, az emelkedő mere-dekségét és hosszát, a meglepi kaját, a második napi emelkedőt és lejtőt, szóval bennfentes vol-tam, de nem gondoltam volna, hogy innen egész Esztergomig már csak holtpontom lesz folyama-tosan. Jólesett a kaja és az alvás is.

A második nap személy szerint még bírtam vol-na, de feláldoztam magam, hogy Ágota is tudjon egy kicsit kerekezni, így a nap második szaka-szától már kocsit kellett vezetnem sajnos. Min-denféle embereket szállítottam, olyanokat, akik fotózni akartak, meg olyanokat, akik feladták valamiért. Borzasztó volt! Olyan nehezen teltek így a kilométerek, hogy el sem tudom mondani. Ja meg a tükörben mindig ugyanazt arcot lát-tam, és a két nap alatt szinte mindig lehetett hallani egy bizonyos testkultúra-tanárunk riká-csolását. Borzasztó! Gondoljátok el, hogy szép lassan haladunk a gépjárművel, biztosítjuk az első három csapatot, a kocsiban gyerekek alsza-nak, alig merek megszólalni is, a kocsi mögött meg üvöltve közeledik egy bugyirózsaszínbe öltözött sapkás rettenet. Még mindig rosszakat álmodom!

De túléltem életem második nagy durranását is. Mindig nagyon várom a vasárnapi kajákat. Szer-intem még sohasem rontották el, mindig hihe-tetlen finomak (voltak).

Ja, majdnem elfelejtettem: nagyon örülök, hogy megismerhettem Szöllőt! Aki tudja, adja át ne-ki!

Tuba

* * *

Hát igen, bennem is mély nyomokat hagyott a Kelemennel való kocsikázás; olyannyira, hogy legutóbb benne volt az álmomban is. Tubához csatlakoznék SzabLac és Szőlő istenítésben. Abszolút igazak a leírások! Imádlak titeket nagy-durranók! Örülök, hogy filmezhettünk meg fotózhattunk tite-ket, és bocs, hogy ezzel némelyeket olykor az örületbe kergettünk!

Galuska

Ui.: és ami a legviccesebb: a motoros csapat, aki elszárguldott velünk szemben, a poli-büfés csajszi-eknek a motoros-gengje volt.

* * *

... én is túléltem ezt a bicajozást. Persze volt egy nagyon rossz rész, mikor a jó kis lejtős szakaszt 1 km után fel kellett, hogy adjam defekt miatt. (Emiatt egy 8-as is lett a kere-kemben + egyéb problémák a biciklin, tehát holnap van egy menetem a szervizbe némi pénzzel.) Na mindegy, a többi élmény kár-pótol... A tekerés utáni kajálások tényleg életmentők és nem utolsósorban iszonyat finomak voltak. Az alvásoknál akadt némi probléma, ezt a KPTV is megörökítette szombat reggel. (Annak az interjúnak nem volt sok értelme, de majd meglátjátok.) Akadt még pár gondom, mint például az, hogy a törölközőmet az első este ügyesen a Poliban hagytam, és szombat este kénytelen voltam egy kb. 20x30-as kézi törölközőbe törölközni... Emellett ügyesen mindig a kis-teherautó hátuljában hagytam a rövidgatyá-mat, aminek azért a vége felé örültem volna, mert egy kissé kezdett meleg lenni hosszú-gatyában...

Természetesen óriási köszönet SzabLacnak és Szőlőnek és (most nem írok le 80 nevet, tehát) mindenkinek, mert tényleg ez nagyon felejthetetlen maradt számomra... Köszö-nöm!

Coce

?

Életem első Nagy Durranásában lehetett megtisztelő részem október nyolcadikán és kilencedikén. Plusz az előestén, ugyebár, ami valahogy nem hagyott mély nyomokat, kivéve az a pár száz skac, aki képtelen volt normálisan létezni alvásnál, fél órán keresztül demonstrálták sajátos (na jó, sajnos elterjedt) viselkedésmintájukat. Ez a második nap is így volt szerencsére, de némi elégedettséggel könyvelhettem el magamban, hogy kis fáradságot sikerült beszerezniük a röpke hegyi emelkedők után, így elviselhetőbbek lettek. Meg hát nekünk se kellett tüzes vas, hogy elaludjunk... Mármint akik magasabb fejlettségi fokon járunk szociálizációban.

Mielőtt bárki sátáni utálatot vél felfedezni fenti soraimban, leszögezném, hogy tökre örülök, hogy ennyien jöttek!

Na de legyen egy kis más is már: Szentendréig volt – mondhatni – leányálom az út, onnantól már csak hegyeken keresztül vezetett. 10 km szintiszta emelkedő után (ahol a finisben esett le a láncom – azóta áttértem a muszlim hitre, hogy naponta négyszer foglalhassam imába Isten, vagyis inkább Allah nevét) jött el végre a megváltás: a hivatalosan lejtősnek nevezett szakasz, ami inkább 40% emelkedőből és 60% lejtőből tevődött össze, aztán végül megint inkább emelkedő trendűvé vált. Az iskolában meglepetéssel szembesültünk, helyben főztek finom, de annál zsírosabb kaját, így szerintem a bevállalós gyomrúak a kétszeresét is „visszaették” annak, amit letekertek. Ugye, Lajos, 12 linzer, ejnye-bejnye...

Másnap már az első szakaszban soknak bizonyult társaim még mindig rendíthetetlen sebességfanatizmusa, és a „kellemes” hőmérséklet, valamint rendkívül optimális légzési technika (két takonyszívás a kánikulától és egy levegővétél) közbenjárása végett fél óra alatt arra jutottam, hogy lehet, hogy tegnap még tök buli volt leelőzni minden csoportot, de most már bőven elég, úgyhogy

sajnos az események sodrásában másfél szakaszra át is álltam egy másik csapatba. Pedig reméltem, hogy a frissen csatlakozott Katával és Zsófiival nem maradok egyedül, de hát túl jól tekertek.

Ettől eltekintve jó kis durranást sikerült összehoznia minden szervezőnek és segítőnek!

Mendlik Bálint

Korral járó merengés

Szép egy budapesti szombat reggel, amikor a Duna felett lágy szellő bujkál, amikor a Petőfi-híd felé visszatekintve látom, színesen ébrednek az ég. Pikáns dolog egy ilyen kalandra vállalkozni, különösen, ha az embernek csaknem száz társa is akad ebben a jobban. Kedves a szemnek és a szívnek látni, érezni magam előtt tizenegy bajtársamat (egyik /E./ András, másik /T./ András, Attila, Balázs, Bálint, Kata, Misi, Péter, Pisti, Tibor, Zsófi). Visszaadhatatlan hangulata van a pihenőknek. A megérkezéseknek, az elindulásoknak. (Minden körbejár. Tudod, mint az élet.) Amikor együtt mindannyian. Hát ezek miatt boldog dolog a Nagy Durranás. Nekem.

És még egy. Fiúk! Ne keseredjete el, ha olyan nagyok, erősek, akaraterősek, állóképesek lesztek, mint én, akkor talán bírni fogjátok velem a tempót. Amikor én már dédpapa korban leszek. De álljunk csak meg egy szóra! Hiszen akkor már Ti is nagypapák lesztek. Akkor már nem lesz esélyetek. Addig meg még nincs. Hát, akkor sajnálom, de nem fog ez menni. Egyszerűen jobb vagyok. Bocs.

De azért nagyon szerettem veletek tekerni, hajtani, beszélgetni, viccelődni. Jó hallgatóságom voltatok, miközben a remek adataimat ismertethettem.

Volt ebben a Nagy Durranásban valami elmondhatatlan. Mindig benne volt például a közeért.

Molnár Lajos

A bizonyítás

Jó reggelt!

Az "S" síkot dőfi "D" pontban "e" egyenes, merőleges vetülete "e'" egyenes. "e" egyenesnek a merőleges vetületével, tehát "e'" egyenessel bezárt hegyesszöge (β) a legkisebb azon szögek közül, amelyet bezárhat a sík – a "D" dőfponton áthaladó – egyenesek bármelyikével. Hiszen...

1. Ha egy egyenest és egy síkot a legrövidebb úton szeretnék összekötni, azt merőleges állításával tehetem meg az egyenesből a síkra. Tehát kiválasztok az "e" egyenesen egy tetszőleges "L", mint Lajos pontot (mely nem azonos a "D" dőfponttal), és onnan merőlegest bocsátok a síkra (amely biztosan a merőleges vetületre, "e'" egyenesre esik, hiszen annak lényege (definíciójából következően) a merőlegesség – nem ragozom). A merőleges egyenes és a sík metszéspontja legyen "A", mint András. Az így keletkezett ALD derékszögű háromszög AL oldallal szemközti szöge β . Ez hegyesszög, hiszen az LD oldallal szemközti szög derékszög, tehát kilencven fokon kell két szögnek osztoznia a háromszögben... nem is lehet más. Ami pedig kilencven foknál kisebb, az elég kicsi. De próbáljunk meg találni kisebbet! Nem fog menni. Hogy miért?

2. A kiválasztott "L" pontból "A" ponton kívül eső pontba nem tudok olyan egyenest bocsátani, amely az "S" síkra merőleges lehetne. Ez nem is lenne baj. Még. Csak. Hogy. A sík és az "L" pont közötti távolságok közül a legrövidebb, ha az összekötő szakasz merőleges a síkra, mint tudjuk. Ezt kilőttük, ez LA. Minden "L" pontból a síkra bocsátott egyenes hosszabb lesz, mint LA. Márpedig ha az ALD háromszögben az A csücsöt mozgatjuk (ezt tesszük, ha máshova húzunk egyeneseket L pontból, no nem "e'" egyenes vonalára, hiszen ennek bizonyításunk szempontjából értelme annyi lenne, mint téhenen a gatyának), növeljük az AL szakasz hosszát, s ezzel a háromszögben vele szemben lévő szög nagyságát (β). Ezen a ponton tartom – némi ösztökélés után – kiváltképpen fontosnak megjegyezni ama felfedezésem lényegét, amely a Nagy Durranás százakárhányadik megtett kilométere után szikraként robbant agyamba – akár egy görög gondolkodónak, ki fürdés közben kiált fel: "Heuréka!", de mivel ez a kajabálás esetemben nem vóna adekvát, hagyjuk is a hasonlatot... minden más miatt egyébként maradhatna nyugodtan –, mintegy ép lélek érzetét keltve az akkor már mindenképpen épnek titulálható testben, hogy ti. mindenkori ALD háromszögünkben az szavatolja, hogy az A pont fentebb leírt mozgatásával növelem a β szöget is, hogy az L pontból haladó magasság (haladó magasság – a fogalomnak meg lehetne alkotni társadalomtudományos analógiáját...) nagysága szintén csak növekedhet A elmozdításával, hiszen a legrövidebb A-t és a síkot összekötő szakaszt kilőttük már korábban. Tehát növelnem kell β szöget is! Beh kár! Hiszen ez azt jelenti, hogy bétánál nem zár be kisebb szöget "e" egyenesünk egyik síkbéli egyenessel sem, amely áthalad a "D" dőfponton. (Ami meg nem halad át, azzal nem is találkozhatna?! – költői kérdés: sehogy.)

Jó napot!

Kolozsvári Anna

Ui.: Félek, hogy ez így nem jó még, mert valójában a magassággal is megismételtem az eszme-futtatást, de ezzel az csak terjedelmét tekintve lett több. Viszont éjfél múlt nyolc perccel, és egyre nehezkesebben forognak a kerekek, amelyek apró Albrecht Dürerekként húzzák háromszögeim vonalait fejemben, papírra vetni meg most már athéni büszkeségből nem vetek semmit, mi ehhez a bizonyításhoz szükségeltetik, járjon ezzel néhány pontnyi veszteség is akár. De ha már Dürer jött a szoba, elmesélem – ehhez csak lexikális tudás köll, noha megfejthető logikával is –, kicsoda-micsoda Ajtósi Dürer, kinek-minek során egyetemisták ezrei vonulnak nap mint nap anélkül, hogy tudnák, kiről nevezetes az út. Ki tudja?

Történt réges-régen (görögöknél nem régebben), hogy egy ötvös mester német földre vándorolt egy Ajtós nevű magyar faluból. Valahogy hívni kellett a németeknek a jóembert, lefordították hát a település nevét: az ajtóból lett tür (e). A t dévé avanszált darabidő elteltével, ámbátor a többség nem követte figyelemmel, miért. Így anélkül vált ismertté – a világon és itthon is – nem sokkal később a híres festő neve, hogy köztudott lett vóna: Dürer magyar és ajtósi.

Esztergomba

Adta a frappáns választ Eszter, kinek kosarában gomba volt. De mielőtt sajnálni kezdenének, elárulom, nem volt egyedül. Hisz közel száz biciklista kíserte útján. Bár őt, az átlagos diáklányt, szinte lehetetlen lett volna rávenni, hogy a péntek délutánját is a suliban töltse, ezzel szemben a polis diákoknak két szó is elég volt: Nagy Durranás.

És csak úgy tódultak be az iskola kapuján, mint akik nem tudják, hogy már túl vannak utolsó vacsorájukon. De az után a szörnyű éjszaka után – amikor a folyamatos pusmogás nem tette lehetővé, hogy aludjunk is valamit – ez már nyilvánvalóvá vált. Ezzel szemben az ébresztés legalább annyira kellemes volt, mint csípős hidegben, rövidnadrágban a biciklire szállni. A fél óras pihenőket legalább annyira szerettük, mint a Pilis látványát, csak nem akkor, amikor alig függőleges lankáival kellett szembenéznünk. Mivel szoba sem jött, hogy megkerüljük, ezért mindenki számára nyilvánvalóvá vált, hogy ezen át kell küzdeni magunkat. Az ezt követő pihenő még jobban esett, mint a többi, hulló módjára az aszfalra kifeküdve szívtuk magunkba a Nap energiáját, hogy feltöltödjünk. A regenerálódás után a halátempó a lejtőn méltányosan növelte kilométeróránkban az elégetett kalóriák számát. Megérkezésünkkel egy kívülről jó állapotban lévő gimnázium fogadott volna minket, ha nem derült volna ki, hogy a szemben lévő általános iskola nyújt szállást számunkra. De nekünk már úgyis mindegy volt, hisz gondolataink csak a meleg vacsorán és az alvás körül forogtak. Mindennek ellenére, ez az éjszaka is folyamatos duruzsolással telt, így természetesen ismét kipihenten néztünk a nap elé. Az előző napi hajtás után leírhatatlan érzést nyújtott a nyeregbe visszaülni, de mi mégis úgy belerázódtunk, hogy aztán meg se éreztük a visszaút száz kilométerét. A 2-es úton egy vérszemet kapott autósban bizonyára rossz emlékeket kavarhattunk fel, mert valószínűleg összetévesztett minket a

Critical Mass résztvevőivel, és így ok nélküli veszekedésbe kezdett, ezt leszámítva sík terepen jöttünk haza.

A Poliba való begurulás közben megint egy régi gondolat merült fel bennem, miszerint mi értelme is volt az egésznek, ha a végén megintcsak ugyanoda érkeztünk meg, de ezt a gondolatot hamar elhessegették az ínycsiklandozó illatok, ugyanis kedves gesztusként finom vacsorával vártak minket. Szívesen maradtunk volna még, de a fáradtság úrrá lett rajtunk, így mindenki sietett haza, hogy viszontlássa pihe-puha ágyát, de jövőre biztos, hogy senki nem tudja visszatartani vágyát, hogy ismét Nagy Durranásra vigye kerékpárját.

Senkó Attila

Leltár

Ez volt a nyolcadik. Hatvannégy tanuló tizenhárom osztályból. A legtöbben az e-GYIKből, összesen tizenketten. Egy ex-polis. Tanári létszám tizennyolc fő. Két szülő. Két fő média, azaz a KPTV. A diák és tanár létszám az eddigi Durranások sorában rekord. A teljes létszám tekintetében is csúcs.

Összesen közel száznyolcvan km, tizennyolc óra alatt. Tizenegy szakaszban, tíz pihenővel. Két kísérő személygépkocsi, egy teherautó. Hatvanhat kerékpár.

Töménytelen mennyiségű ásványvíz, bableves, túrós lepény, diós tekercs. Száz darab palacsinta Winkler Sára szüleitől.

Egyetlen baleset nélkül, mindenkivel el tudunk számolni.

Innen is szeretnék **köszönetet** mondani

- kísérő kollégáimnak,
- külön köszönet Adorján Andrisnak a nagyon-nagyon sok mindenben való részvételéért;
- Majer Tibornak az útvonalfüzet elkészítéséért, a folyamatos szervizelésért, a fotókért;
- Czibor Erzsinek, Somogyi Ágotának és Steinber Misinek az autós kíséretért;

- Csoncsinak a logó megtervezéséért, az eddigi Nagy Durranások filmek csokorba gyűjtéséért, a péntek esti vetítés technikai lebonyolításáért;
- Fábrián Péternek az útvonalbejárásért, az útvonalterv begépelésért (a kávéért és kóláért);
- Dominik Áginak és Benkó Tamásnak, hogy mozgókép és hanganyag készült;
- az alkalmi konyhamestereknek a remek és bőséges főztjükért, név szerint Szász Kátának, Varga Adriennek, Kalina Yvette-nek, Kelemen Hajnának, Veres Gábornak, Gallai Zsófinak és a diákoknak, Balogh Dávidnak, Juhász Móninak, Balatoni Bencének (ők nagyban), Igaz Eszternek, Borgula Szonjának, Kanyik Anitának, Mendlik Hajnának, Meggyesfalvi Boginak, Oláh Panninak (ők kicsiben). Végh Misinek, hogy „volt képe” ahhoz, hogy a kétnapos fárasztó tekerés után az estét még egy kis mosogatással vezesse le.
- Szanyó László szülőnek (KARMA) a 100.000 Ft-os anyagi támogatásért és a digitális fényképezőgépjéért.
- Szöllősi László szülőnek (Poly-P, KARMA). Na igen, Ő egy külön történet. Nélküle nincs Nagy Durranás, és ha így folytatja, nem is lesz. Harmadízben támogatja a rendezvényt, ingyen szállítja a csomagokat és a kerékpárokat teherautóján. Már az útvonal megtervezésétől mindenben részt vesz, sokszor előbbre jár az agya a következő Nagy Durranás kitalálásában, mint a testnevelőknek. Amolyan kedves, szeretetreméltó minden lében kanál. Idén is szolgált meglepetéssel. Szombat este otthonából hozott főző alkalmatosságáiból „összecsapott” egy tábori konyhát, készült ott sült virsli és szalonna, bundás kenyér, volt ilyen-olyan saláta, alma, házi meggyoszörp és kézcsókom a feleségének a linzer karikákért. És mindez a világ legtermészetesebb módján, kedvességgel, humorral, türelemmel. Szöllő, csak csodálni tudlak. (Örülök, hogy a legkisebb lányod is ide fog járni.)
- A Közgazdasági Politechnikumnak.

- Az esztergomi József Attila Általános Iskolának a szállás lehetőségért.
- És mindenki másnak, akik ugyan nem voltak mindig láthatóak, de szépen, csendben, fegyelmezetten, előzékenyen, másokra való odafigyelésükkel segítettek.

Ennyi segítőkész ember mellett nekem már nem is volt sok dolgom.

Nemsokára várok mindenkit egy nosztalgia félórára, amikor a résztvevőknek egy emléklapot nyújtok át az idei Nagy Durranásról, és elsőként ekkor nézhetitek meg a Nagymaroson készült közös tablóképet is. Addig is nézzétek a honlapunkon a fotókat, és a hamarosan elkészülő KPTV filmet. Írjatok a Fórumra is.

Politechnikum, a Nagy Durranás másnapján, kissé fáradtan, de nem megtörve.

Szabó László, szervező

A Nagy Durranás egy szakács szemével

avagy

ami a Polifórum „Miért szeretem a Polit?” topicjából kimarad

(mert túl hosszú)

Hopsza!

Szól SzabLac, hogy Nagy Durranás lesz, és hogy ugye jövök főzni megint!

Nna, persze!

Majd pont én!

Miért magától értetődő, hogy megint, mindig, mindenhol ugyanazok a pofák? Hol vannak a többiek? Ők miért nem? Pöff-pöff.

Az egész következő hetem el van rontva, ha nem bírom kipihenni magam, és erre bizony rámegegy a teljes vasárnap. Pöff-pöff.

Egyszerűen nem értem, illetve tudományosan értem, csak fel nem foghatom, meg nem szokhatom, hogy honnan ez a nagy fenékkerítés, ami az emberi társadalomban az evést, pláne a közös evést körülveszi!

A család is, bármikor valami aprócska alkalom csak adódik, már azonnal veti magát az étkező asztal köré, és kérdően néz rám, hogy „hol az ünnepi ebéd?”, és „hol az én kedvencem?”, és „palacsinta is lesz?”, és addig nem nyugosznak, amíg az asztalt be nem lepi a legkülönbözőbb fogások sora, természetesen mindenki ínyének lehetőleg külön-külön címezve. Mert az egyik a fűszerest nem eheti, van egy cukros is, a harmadik a húst utálja, a negyedik hithű ragadozó, az ötödik – pedig ő nem is saját nevelés – a lakásba betoppanva, mindenkit az útból félresodorva egyenest a sütit kutatja, és nem hiszi el, ha nincs legalább kétféle belőle. Akkor aztán kutatni kezd, beleskel minden zugba, mert biztos elrejtettem, nehogy még a leveske előtt teletömje a bendőjét vele.

Bankett, munkavacsora, lakodalom, tor. Minden közösségi alkalommal eszünk, észrevettétek már?

A Poliban is.

Most aztán törhetjük a fejünket, cipekedhetünk, gályázhatunk! (Mert igaz, hogy SzabLac javasolt valami kaját, de csak nem fogjuk pont azt főzni, mintha nekünk nem is volnának ötleteink! Meg aztán VerGáb is tele van tervekkel. Nagyszabású elképzelések híján nincs ő sem!)

Pucolás, aprítás, keverés és kavarási. Begyullad vajon az a francos sütő? Majd a végén az az órákig tartó mosogatás abban az undorító lében! De az egész semmi ahhoz képest, hogy mit összeizgulom majd magam mindenben! Jó az étel kiválasztása? Leszünk elegenden a munkához? Nem felejték el valami elképesztően fontos alkalmatosságot behozni a Poliba, ami nélkül soha el sem tudna készülni a kaja? Minden megfő, megsül időre? Finom lesz, ízlik majd nekik? Mindenkinek jut? Nem megy túl sok maradék a pocsékba?

A hátamon csorog tőle a víz mindig.

Biztos azért van ez, mert nagyon későn kezdtem én el egyáltalán főzni. Huszonévesen még nem voltam kristálytisztán biztos abban, hogy a paprikás krumplit be kell-e rántani vagy sem. Megvolt annak is a trükkje, hogy hogyan értem én ezt el.

Először is egykének kell lenni!

Ezt könnyű volt elintézni. A családi legenda szerint egyszer megkérdezte tőlem az anyukám úgy négy-öt éves korom körül, hogy szeretnék-e kistestvért, és én állítólag még a gondolatától is epileptikus rohamot kaptam, amit diszkrét toporzékolással fejeztem ki, ezért aztán nem mertek előhozakodni vele még egyszer. *(Mai fejemmel csak remélhetem, hogy a kérdésnek nem volt komoly aktualitása akkor!)* Röstellkedem is a viselkedésem miatt azóta. Szégyenérzetemet némileg enyhíti *(és a családi legendák ellentmondásos természetéről való elmélkedésre kényszerít)* az a másik sokat emlegetett történet, amely szerint hatévesen meg a szemközti lakásban élő afrikai diplomata fekete bőrű és mindig hófehér vagy halványsárga fodros ruhácskát viselő, velem egyidős kislányát látva – akivel az ablaküvegnek támaszkodva messziről kokettáltam – bejelentettem a szüleimnek az igényemet egy minél hamarabb leszállítandó csokikistestvérré. (Jaj, rettenetesen elbűvölt, hogy a kis tenyere az ablaknak nyomva teljesen halvány rózsaszín volt!) Azt a választ kaptam, hogy mondjam az anyukámnak, menjen teniszezni a diplomata bácsival, ugyanis sokszor láttuk, hogy teniszütővel kezében ment el hazulról. Én belül mélyen involválva szorgalmasan mentem a mamámhoz, és betűhíven átadtam neki az üzenetet a lehető legnagyobb nyilvánosság előtt, de nagyon nem értettem, hogy a felnőttek mit mulatnak ezen olyannyira. Csak azt

tudtam, hogy itt valami átverés van, és nem nagyon lesz testvér ebből.

Miután ilyen jó nehezen teljesíthető követelményeket támasztottam, sikerült egykének maradni. Ez bejött!

Aztán már csak elvált gyerekek kell lenni a szülők megsokszorozása végett!

Szerencsére kamasz koromban a szüleim jól elváltak, majd ügyesen újrահázasodtak. Így kis időzítés segítségével hamarosan még népeesebb szolgálhad állt rendelkezésemre. (Tekintsük ezt a kifejezést a szülő szinonimájának!) A világ legfantasztikusabb mostohaanyját és mostohaapját gyűjtöttem be. Naná! Nem is adtam volna engedélyt csak úgy az anyukám férjének a házassághoz, amikor tőlem kérte meg a mama kezét, hanem így lett volna. A terv sikerült! A meglévő mellé egy új mostohanagymamával is felszerelve körülöttem négy nő ügyelt arra, hogy a konyha közelébe se kerüljek, hisz „te csak tanulj drágám, az a te dolgod!” Kellően elkényeztetve, tökéletes gyanútlanágban minden konyhai kérdésben cseperedtem föl. A tudomány és művészetek (valamint az örült bulizás) árnyékában magasra tartott orrocskámmal mélyen lenéztem minden hagyományos női tevékenységet. Sportot csináltam belőle, hogy az olyan konvenciókat, mint pl. reggel felkelünk(!), reggelizünk, délben ebédelünk, színházba ünneplőben megyünk, rock-koncerten nem kiséstélyiben billeünk a magas cipősarkainkon stb., semmibe vegyem.

Aztán a dolgok változnak. A gyerekeim születése után a harmadik emeletről a konyhaablakon kivágott tepsik és lábasok tucatjai mesélhetnének arról, hogy nem volt ez egyszerű folyamat. És a környék lakói, akik állítólag alattunk mindig félszemmel felfelé sandítva mertek csak elmenni temperamentumos főzési kísérleteim miatt.

A rossznyelvek szerint az értelmiségi nőt onnan lehet megismerni, hogy nagyon nagy habot kavart konyhaművészete körül, feltűnően büszke a főztjére, ugyanis az, akinek természetes tevékenysége a konyhai munka, az magától értetődőnek veszi, hogy jól gyakorolja. A még értelmiségibb meg onnan ismerszik meg, hogy mindezt szorongva teszi, mármint a jól főzést és a habverést.

Hát, itt vagyok én!

Kell nekem ez? Muszáj az izgalom? Rádásul nagyüzemi méretben!

A családom legalább szeret annyira, hogy ha elrontok valamit, akkor csak évekig röhögnek rajta, és minden családi ünnepen fölelegetik (az aljasok), de alig tíz év elteltével megbocsátanak miatta. És az édes durranók? Ők is megtennék? Mi lesz a nehezen kivívott imázsommal (lehet imidzs is!) és a tekintélyemmel? Most csodálja valaki ezek után, ha pöfögni kezdtem SzabLac kérésére?

Csak tudjátok, ritkán érzem ilyen felhőtlenül igazán azt, hogy jó polisnak lenni, mint mikor körbenézek, s látom, hogy megint itt vannak ugyanazok, ugyanarra a feladatra, számíthatok rájuk, a Föld forog, de van állandóság is! Vagy amikor a sok izgalom, kapkodás után VerGádba mégsem vágtam belé mérgemben a kést azt látva, hogy angyali türelemmel mit sem izgatja magát, és neki ott a konyhában ennek ellenére mindig, minden a legeslegutolsó pillanatban, a legutolsó pillanatra tökéletesen finomra sikerül.

És akkor, amikor Ti, durranók, diák és felnőtt, egyformán kipirult arccal, a teljesítéstől ragyogó pofával megérkeztek, s mint egy éhes farkascorda a tányérokra rávetitek magatokat azután, hogy a SzabLac többórás szónoklatát alig leplezett türelmetlenséggel meghallgattátok, és már csak az elégedett rőfögés hallatszik a szinte néma csendben faló társaságban, és ezt a főzők a konyhaablakon keresztül elégedetten és szerényen mosolyogva nézik, és mikor Kárpáti Pisti azt mondja repeta felé nyomulás közben kiürült tányérjára mutatva, hogy „jobb ember lettem ettől, Kata!”, meg, amikor a főzős NeveNincsesek kölyökpezsgővel fogadják a bicikliző NeveNincsest, és a jelenlegi polis diákot a volt polis váltja a mosogatásban melletttem, de beáll egy a túrát végigcsináló is a legvégére – szóval akkor azt érzem, hogy igen, ezért, ezekkel, pont itt és pont ezt!

Szász Kata

A helyesírási verseny helyezettjei

1.:	Schepáczy Tamás, Székács Tamás	} Nevenincs	93,5 pont
2.:	Méreg Balázs	AzBest	84,5 pont
A 7.-8.-osok közül:	Kolozsvári Máté	ADSL	81 pont
Versenyen kívül:	Cseri Eszter	27-eS	90,5 pont

Gratulálunk a nyerteseknek és valamennyi résztvevőnek!

Budapest, 2005. október 5.

A kommunikáció munkacsoport

NYELVVIZSGÁSOK

Nagyon sok diákunkat lelkesítette az a lehetőség, hogy a középfokú nyelvvizsga megszerzésével kiváltható az érettségi.

Íme a lista a sikeres vizsgázókról a legutóbbi közlés óta:

9. évfolyam:

Germán Ákos (KARMA)
Györgyi-Ambró Kristóf
(KARMA)
Raman Szundar
(KARMA)
Rókusfalvy Lili (e-GYIK)

10. évfolyam:

Dominik Rita (JaM)
Ganyecz Ákos (JaM)
Igaz Eszter (M&Ms)
Kende Tamás (JaM)
Kiss Benedek Áron
(M&Ms)
Németi Gábor (M&Ms)
Székács Tamás
(Nevenincs)
Vég István (M&Ms)

11. évfolyam:

Barkóczi Dániel (AzBest)
Benkő Dóra (Kabaré)
Erdőhegyi Bálint
(Kabaré)
Hahn Zsolt (ALfonZOO)
Imre Dániel (AzBest)
Jancsó Márton (Kabaré)
Mátyási András (Kabaré)
Mendlik Hajna
(ALfonZOO)
Nemesbüki Hanna
(Kabaré)
Szőnyi Márta (Kabaré)
Tóth Áron (AzBest)
Vidos Dániel (AzBest)
Weisz Máté (ALfonZOO)

12. évfolyam:

Bota Norbert (AnZsu)
Bródy Gábor (AnZsu)
Dominik Ágnes (Poly-P)
Fejes József (AttiTüd)
Gáspár Vince (AttiTüd)
Horváth Ádám (AnZsu)
Kálmán Mátyás (AnZsu)
Kavasinszky Dóra
(AnZsu)
Mendlik Bálint (Poly-P)
Nagy Viktor (Poly-P)
Papp Dániel (AnZsu)
Plajner Nikolett (AttiTüd)
Ránki Dániel (AnZsu)
Sallai Eszter (AttiTüd)
Szik Mátyás (Poly-P)
Szilágyi Ferenc (AttiTüd)
Tímár Csaba (AnZsu)

Mindannyiuknak gratulálunk!

A nyelvi munkacsoportok nevében: Arnold Éva

Kedves Polis Iskolapolgárok!

2005-ben is megrendeztük a papírgyűjtési akciót. Az idei évben kevesebb papírt gyűjtöttünk össze, mint tavaly.

A POLIS ISKOLAPOLGÁROK ÖSSZESEN **7010 KG** PAPÍRT
GYŰJTÖTTEK 6 NAP ALATT (a vasárnapal együtt).

1. KARMA	2958,6 kg	9. JaM	85 kg
2. GamMa	1618,7 kg	10. ADSL	84 kg
3. (P)Olympos	949,7 kg	11. M&M's	50 kg
4. a Poli dolgozói	562 kg	12. AlfonZOO	39 kg
5. Non-stop	262 kg	13. Nevenincs	38,5 kg
6. e-GYIK	158,5 kg	14. Kabaré	11 kg
7. TiBor	155,5 kg	15. Sz-Club	9 kg
8. No Name	86 kg	16. AnZsu	3 kg

A többi osztály nem vett részt a papírgyűjtésben.

A Papírgyűjtő Verseny nyertese egy szabadnapot kap, melyen az osztály közös programot szervezhet. A programhoz egy kis zsebpénzt is kapnak a győztesek.

A papírgyűjtés talán sikeresebb lett volna, ha a körülmények kedvezőbbek. A propagandát eléggé gátolta a rádió hiánya. Kevés érdeklődő diák segített a konténernél.

Köszönöm azoknak a diákoknak a segítségét, akik a papír pakolásában részt vettek, illetve a PET palackok taposásában is segédkeztek. A Zöld @ tagjai nevében szeretném megköszönni az együttműködést a diákoknak, a szülőknek és mindenkinek, aki fontosnak tartotta, hogy néhány kg papír összegyűjtésével tegyen valamit a környezete védelméért.

A munka oroszlánrésze Lajter Juditra (Szöcskére) hárult. Szó nélkül, kitartóan tette a dolgát, köszönöm.

Ágota

* * *

Az osztályügyeletek értékelése

Osztály	kötelező feladatok (max. 15 pont)	szabad szolgáltatások (max. 30 pont)	Összesen (max. 45 pont)
AttiTüd (12.)	15	0	15
AnZsu (12.)	3	0	3

Az ügyeleti bizottság nevében

Budapest, 2005. szeptember 29.

Jakab Judit

Toljuk, toljuk...

Végzős diákhangulat-jelentés „az érettségi évének” kora őszén

(Ez a cikk a 2005. október 13-i Népszabadságban jelent meg először. Másodközléséhez a szerkesztő hozzájárult.)

- Nem megyek át, ma tanulok.
- Ezt nem hiszem el.
- Pedig de. Holnap dolgozatot írunk, matekoznom kell.
- Fogsz is?
- Mondom, hogy muszáj.
- Fogsz is?
- Nincs más alternatíva.
- Nem fogsz.
- Hogyne fognék?
- Te is tudod, hogy nem fogsz. Most múlt három. Mikor kezdenéd?
- Négykor. Addig ledőlök egy kicsit.
- Este felébreds, eszel, dumálsz a családdal, aztán megnézték egy filmet... És majd reggel a buszon átnézed az anyagot.
- Sokszor ez van. De a matek most ennél keményebb.
- Persze... Akkor se matekozol ma.
- Honnan veszed?
- Ismerem az érzést. Ugyanezt csinálom.
- A legtöbbször én is, de ott a közgáz, az angol és a matek, amit most komolyan veszek...
- Idáig én is eljutok: összeszámolom. Na jó, leteszem.
- Ne! Addig legalább nem kell elkezdenem.
- Erről beszélek! Nem is fogod.

A telefonbeszélgetés egy viszonylag alternatív középiskola két negyedikes diákja között esett meg az elmúlt vasárnap. Andris és Péter mostanság egyre kevésbé tudja, mihez kezd, ha nagy lesz, azaz ha befejezi a gimnáziumot.

– Te tudtad, hogy a magyartanárunk mindenkinék kötelezővé tenne egy év munkát a gimnázium után, az egyetem előtt, „Hadd szokja!” alapon?

– Az évfolyamból többen akarnak halasztani egy évet.

– Jobb híján.

– Hát időközben kitalálhatják, mi érdekli őket annyira, hogy 12 év tanulás után újabb három évig tanuljanak.

– Tegnap beszélgettem egy lánnyal, aki hét éve végzett a sulinkban. Szerinte is skippelni kellene egy évet, és gondolkodni a jövőn, nem egyik követelményrendszerből a másikba esni, átmenet nélkül. Azt mondja, úgy egyáltalán nem tudod felülről nézni önmagadat.

– A nővérem éppen az ellenkezőjéről papol. Szerinte egy év múlva hihetetlenül idegesítenének a fiatalabb nyikhajok, és semmi sem indokolja a halasztást, mert az egyetemi évek éppen arra valók, hogy könyvtárba járjon, olvasson, beszélgessen az ember, akár csak úgy.

– Nézd meg a bátyámat! Egyetemista. Ha nincs jó passzban, úgy tanul, hogy kitépi a tankönyvből a már bevágott oldalakat, mert teljesen értelmetlennek látja, amit csinál. Az összes asszír király nevét és uralkodási idejét tudnia kell. Na ehhez aztán semmi kedvem.

– Pedig te törít tanulsz emelt szinten... Mi jöhet még szóba?

– Mondjuk a Zeneakadémia.

– Állandóan sír a szád a konzervatórium miatt is!

– Oké, az első emeleti WC-t kulcsra zárják, hogy csak a tanárok használhassák.

Meg olyanok a titkárságon, hogy az életől is elmegy a kedved... De az akadémia csak jobb lehet!

– Figyelj! Angliában most nem kellene tandíjat fizetnünk az állami egyetemeken. Gondolj bele! Talán megcsíphetnénk valami ösztöndíjat, és Londonban élhetnénk. Nem

lerobbanó négyes-hatos, hanem kétszintes piros buszok, érted?!

– Nem lerobban, hanem fel, kösz szépen...

– Jó, de London inkább a világ közepe, mint Budapest.

– Na, menjél matekozni!

– Mert „most már aztán igazán összeszedhetném magam”?

– Nekem is ezzel jön mindenki. Ez az ideali: „érettségi”.

– Mindenki erről beszél, az tuti.

– Na, ez az! Dumálnak.

– Hát ha annyit tanulnának, mint amennyit beszélnek a tanulásról, kitűnőre érettségiznének.

– Ahogy te is ötösre írnád meg a matekot, ha nem tolnád magad előtt a felkészülést.

– Az idén még tényleg nem nagyon tanultam itthon, de az előző matekdogára azért készültem.

– Mennyit?

– Két órát legalább.

– És ebből mennyit beszéltél telefonon Sárival?

– Neki jobban megy, igen... Mondjuk öt percet. Az egyik feladat miatt tényleg föl-hívtam. De most mit jössz ezzel? Te is tologatod magad előtt az iskolai feladatokat!

Biciklizni mész, hegedülsz, olvasol...

– Te meg ímélezel, művészfilmet nézel, most meg beszélgetsz velem...

– És azt mondjuk, mindjárt elkezdjük, csak még egyetlen apróság.

– És soha nem kezdjük el. Vagy a legutolsó pillanatban, amikor hirtelen motiváltak leszünk, és összekapjuk magunkat.

– De mi lesz így az érettségien?

– Most tegyük le!

S. Takács András

KEDVES SZEREPELNI VÁGYÓ!

2005. NOVEMBER 16-ÁN SZÖVEGMONDÓ VERSENYT TARTUNK.

A VÁLASZTHATÓ MŰVEK TÉMÁJA:

KAPCSOLATOK, KÖTŐDÉSEK – CSALÁD, BARÁTSÁG, SZERELEM.

JELENTKEZNI NOVEMBER 10-IG LEHET A SZAKTANÁROKNÁL

BÁRMILYEN VERSES VAGY PRÓZAI ALKOTÁSSAL,

EGYEDÜL VAGY TÖBBEDMAGADDAL,

AKÁR DALOLVA, HANGSZERES KÍSÉRETTel VAGY ANÉLKÜL.

A MŰVÉSZETISMERET-TANÁROK

Az irodalmi házi verseny megfjtései

1. **Kafka: A perének szereplője** Josef K., és **Ottlik Géza: Iskola a határon** című regényében találkozhattunk BÉBÉvel.

2. Nobel-díjasok:

- Rabindranath Tagore**, bengáli nyelven alkotó indiai költő, író 1913-ban kapta meg a Nobel-díjat.
- Hemingway** (kalandos életű amerikai író, aki volt haditudósító a spanyol polgárháborúban, élt több európai országban is és élete végén Kubában telepedett le) ugyancsak Nobel-díjas.
- Selma Lagerlöf** svéd író első irodalmi sikerét egy stockholmi lap regénypályázatán aratta, majd 1909-ben egy gyermekeknek szóló regényért kapott Nobel-díjat.
- Henryk Sienkiewicz 1905-ben kapott irodalmi Nobel-díjat a **Quo Vadis** című regényéért, amely Néro korában játszódik.
- Wladislaw Reymont **lengyel** nemzetiségű volt, és a **Parasztok** című regényéért kapott 1924-ben irodalmi Nobel-díjat.

3. Krimik (10 pont)

- Sir Arthur Conan Doyle** írta Sherlock Holmes bűnügyi történeteit.
- Doktor Watson** a neve Sherlock Holmes orvos barátjának.
- Georges Simenon** teremtette meg Maigret felügyelő alakját.
- Agatha Christie** a szülője Poirot felügyelőnek?
- A kristálytükör meghasad című regényben **Miss Marple** a nyomozó.
- A **Gyilkosság az Orient -Expresszen** című regényben Poirot egy vonaton elkövetett gyilkosság után nyomoz.
- Isztambulból** indul az Orient-Expressz.
- Tíz kicsi indián** címmel készült film a Tíz kicsi néger című regényből.
- Edgar Allen Poe** az az amerikai író, akit A Morgue utcai kettős gyilkosság című 1811-ben írt művével a detektívtörténet műfajának megalapítójaként tartanak számon.

j) **Sakál** szerepel Frederic Forsythe regényének címében.

4. Egy kis mitológia

- Agamemnón** volt a Tróját ostromló görög seregek fővezére Homérosz Íliászában.
- Kalüpszó**, a tengeri istennő tartotta fogva a trójai háború után hét évig Odüsszeuszt.
- Árés** a hadakozás istene.
- Héra** Zeusz felesége.
- Dionüszosz** a bor és szőlőtermesztés istene.
- Dido** volt Aeneas tragikus végű szerelme.
- Kentaur** a neve a félig ló, félig ember testű lénynek a görög mitológiában.
- Poszeidón** a tengerek istene.
- Hadész** az alvilág istene.
- Thészeusz** volt Ariadné szerelmese.
- Perszephoné** az alvilág istennője.
- Daidalos** volt Ikarosz apja.
- Minerva, a művészetek és a mesterségek római istennőjének **Pallasz Athéné** a megfelelője a görög mitológiában.
- Aphrodité** = Vénusz, a szerelem istennője.

5. Indiánok

- Karl May **német** nemzetiségű volt.
- Cooper** írta a Bórharisnya-történeteket.
- Old Shutterhand** volt Winnetou legjobb barátja.
- A **vadon szava** nem része a Nagy indiánkönyvnek.
- Chingachgook** volt az utolsó mohikán Cooper indiántörténetében.

6. Keresd a szót!

- Repertoárnak** nevezzük egy színház műsorrendjében szereplő darabok összességét.
- Szamizdat** a neve azoknak az illegális, magánkiadású, titokban terjesztett kiadványoknak, amelyek publikálását és forgalmazását a pártállam idején politikai okokból megtiltották.
- Nekrológnak** nevezik a temetéskor mondott beszédet, illetve a halottat búcsúztató szöveget.
- A fakszimile = **hasonmás kiadás**.

GRATULÁLUNK A MEGFJTŐKNEK:

BARKÓCZI DÁNIEL (AZBEST), IMRE DIANA (NON-STOP), MAJOR CSILLA (AFRO(POLI)SZ), MENDLIK BÁLINT (POLY-P), POTYONDÍ TAMÁS (AZBEST), RUJSZ VIVIEN (AZBEST), SZELECKI DÓRI (ALFONZOO)

OKTÓBERI forduló

1 Kinek a művéből származik a Holmi című, Budapesten havonta megjelenő irodalmi-kulturális folyóirat elnevezése? Ki a havilap főszerkesztője jelenleg? Milyen rovatok találhatóak benne, és kik a rovatvezetők? (10 pont)

2. A hangszimbólika több alkotót is foglalkoztatott? Kik a szerzői a következő műveknek, amelyekben a hangzásnak, a hangoknak különösen hangsúlyos jelentésük van?

a) Borbála	e) A magánhangzók szonettje
b) Dömdödöm	f) Őszi chanson
c) Ilona	g) Őszi sanszok
d) K. Dezső	

A fentiek közül melyek készültek egy korábbi vers hatására? Melyek voltak az ihletők? (10)

3. Lázár Ervin történetében, a Q címűben ugyancsak a hangok-betűk játszanak fontos szerepet. Hogyan reagált az író a hangzók „elröppenésére”? Mit jelent a „megqqqt” szó a novellában? Fejtsd ki egy-két mondatban a zárómondat jelentését! (2 pont)

4. Írjál legalább négy rokon értelmű szót, kifejezést és négy szólást az *elhallgat* szóra! (8)

5. Ki írt szonettet? Nevezz meg olyan hazai és/vagy külföldi költő(ke)t (egy-egy szonettjük címével együtt), aki(k)nek a neve nem fordul elő Csengery Kristóf: A szonett című írásában? (2-4 pont)

6. Párosítsd az alábbi nyelvújítás kori „képződményeket” a mai megfelelőjükkel! (6 pont)

a) Hírdész	1) Csepegőkő
b) Hunyor	2) Feleség
c) Íráshártya	3) festőművészet
d) Mozvány	4) gép
e) Nagybíró	5) Házassági esküvés
f) Nyirettyű	6) Hegedűvonó
g) Nyőstényke	7) Isten
h) Pincekirályné	8) Örömléány
i) Repülőírás	9) Pap
j) Szabda	10)Papiros
k) Színmártákság	11)Regula, törvény
l) Szurdancs	12)röpirat
m) Templombilincs	13)tőr
n) Tsorgalag	14)Tréfa, jókedv

**A MEGFEJTÉSEK BEADÁSI IDEJE: 2005. OKTÓBER 27.
(A NEGYEDÉVI LEZÁRÁS ELŐTT)!**

Velencei hajnal

Az utas zúgó fejfel érkezett a holdvilágos Velencébe. A zúgás tompa volt a légnyomásváltozás miatt, ami általában a repülőgép landolásakor jelentkezik az utazók fülében. A zúgás szünni nem akart, a New Yorkban töltött három hét olyan bűgő hangáradatot hagyott az utas fejében, hogy kezdte elfeledni a teljes némaságot. Csak a hangos csendet tudta felidézni magában.

Ugyanazt, amit a pesti Zeneakadémián hallani a koncertek kezdete előtt, amikor sistrereg a programfüzet, húzódozik a százéves faszék, csikorog a műfogsor, nyikorog a vonó, és köhögcsél az öreg sznob, miközben mindenki arra vár, hogy hallani lehessen a levegő süvítését a híres akusztikában. Fülében, agyában a hangos csendek között raktározódott a Central Parké is, ahol egyszerre hallani madárcsiripelést, szélsuhogást, levélhullást (amit a tó hullámai felerősítenek), és a világ közepének mondott város folyamatos, monoton, kitartott zúgását. Ezek voltak a hangtalansághoz legközelebb álló hangélményei az utasnak, amelyekre emlékezett.

Velencében még nem járt. Első napjait egyrészt úgy képzelte, mint a régi James Bond-filmekben: a 007-es éppen bevetés után és előtt, koktélokat iszogatva („shaken, not stirred”) tengeti élete néhány szabad óráját, mit sem sejtve arról, hogy hamarosan újra meg kell mentenie a világot. Ilyenkor általában találkozik egy habléánnyal, akivel csak rövid időre szűri össze a levelet, esetleg később kiderül, hogy az ellenséges ország ügynöke. Erre utasunk esetében nem sok esély volt, mindenesetre ez a romantikus életérzés később is hatalmába kerítette, amikor barna, sejtelmesen átlátszó napszemüveg mögött rejtőzve, frissen borotváltan, kubai szivart pörgetve újjáról újjára elvegyült a Szent Márk tér koraesti forgatagában.

Első napjait úgy is képzelte, mint Szerb Antal bolyongó nászutasa az olasz kisvárosok között, aki csak sodródik, mert

hirtelen föltámad benne az ifjúkori szabadság megóvása vagy inkább nosztalgikus újraélése iránti vágy, és történik vele az élet, anélkül, hogy ő bármit is sürgetne, szervezne abból. Az esetlegesség és a kiszámíthatatlanság idejének remélte első napjait, akár meglepetések sorozatának, akáringerszegény pihenésnek, ez szinte teljesen mindegy volt.

A fennkölt várakozásnak nyoma sem volt a fejében, amikor közel százkilós hátizsákját és darbukáját cipelte sikátorról sikátorra, hídról hídra, izzadtan, büdösen, hogy elfogadható áron szállást találjon éjszakára. Idegesítette a meleg, hogy csurom izzadság a pólója, hogy nyomja a vállát a száz kiló, és hogy nem lát ki a darbuka mögül. Bőszítette, hogy alig igazodik el a térképen, hogy az olaszok nem tudnak angolul, hogy ő nem tud olaszul, hogy nincs egy üres szoba sem, hogy eltéved, és mindig zsákutcában köt ki, ahol legszívesebben beledőlné a csatornába, mint az ólajtó. Nem beszélve a jetleg-nek nevezett biológiai borulásról, ami az időeltolódás következtében áll be. Darabidőnyi reménytelen menetelés után már felnevetett kínjában, ha újabb hidat pillantott meg a láthatáron vagy kiesett táskájából az összes könyv és újság, amit Amerikából hozott. Ilyenkor az angol titkosszolgálat és az Ulpius-ház szépelgő világát a Három testőr Afrikában vagy Svejik figurája váltotta, és fájó derékkel hajlongott, gyilkos összeesküvés részesének nyilvánítva minden digót és nem digót szerzte a világon. Haza akarok menni, mondta ki félhangosan.

Túl fáradt volt ahhoz, hogy meglepődjön magán, amellet delibábok tarkította masírozására amúgy is jellemző volt, hogy magában morgott a körülményekről.

Végre lepakolta cókmojkját a Campo Santa Margharetta egyik kis fogadójában, megalkudott a szállásmesterrel, pólót cserélt, üzenetet küldött az otthoniaknak, hogy rendben megérkezett (illetve ennek éppen az

ellenkezőjét írta: „nincsen szállás, nem tudom, mi lesz, iszonyúan félek, gyertek értem” – valami ilyesmit, amit családja persze megfelelően értelmezett, azaz „minden ok”-ra fordított). És sétálni indult.

Egy marcipánfaluban érezte magát. Az omladozó vakolatú házak, a vörös cseréptetők, a másfél vállnyi utcácskák és a város talapzatának vagy a kikötött gondolának csapódó hullámok megnyugtatták, lecsendesítették. Hirtelen azt gondolta, mozdulni sem kellene innen tovább. Estig nem is mozdult.

Látva a turisták tumultusát és érezve a testén egyre inkább elhatalmasodó jetleg-et úgy döntött, aludni fog, ameddig csak bír. Egy gyönyörű mexikói lány ébresztgette másnap délután háromkor, akiről eleinte nem tudta, hogy került a szobájába. Mindjárt kiderült, hogy nem titkos ügynök, aki az éj leple alatt beosont a magyar 007-es ágyába, hanem a takarítónő, akinek többek között az is a feladata, hogy kidobja a naplopó álomszuszékokat a szobából.

Mondanom sem kell: a következő éjszaka csak hánykolódott az ágyban. Hajnali kettőkor elindult a Campo Santa Margharetáról, keresztülszelte Velencét (a labirintus típusú utcahálózat miatt ez nem ment olyan könnyen, mint ahogy ez a keresztülszelés hangzik), félt, és úgy tett, mint Al Pacino a Keresztapában, amikor apja kórháza előtt zsebre dugja kezét, azt színlelve, hogy revolvvert markol... végül megérkezett a Szent Márk térre. Teljesen üres volt.

Míg elsétált a tér keleti oldalán kiszemelt székéhez, hallotta léptei visszhangját.

Ott leült, és olvasni kezdte a Halál Velencében-t. Jobb híján angolul: a helyi könyvesboltban csak angolul és olaszul találta meg Thomas Mann útjába vágó kisregényét. Egy-két óra telt el így.

Amikor a könyvben Assenbach megnézte a Hotel des Biens partjáról a napfelkeltét, négy órát üthetett a Szent Márk hangja az olvasó utas felett. Útnak eredt, átkelt a tengeren, és keresztülfutva a Lidón – már piroslott a horizont – megtalálta a híres szállodát. Kiült a homokos tengerpartra, és várta, hogy a vörös korong felbukkanjon a tengerből.

Leballagott a vízig, ahol hullámok mosták a lábát. A tenger morajlott, mégis hajnali, tiszta csend volt. Mindenhol.

2005-10-14

Takács András

A természetismeret munkacsoport vezetője **Somogyi Ágota**

(és nem „?”, ahogy a legutóbbi állította).

Bocs.

A szerk.

Hiba

1.

Péntek van, és mint ilyenkor mindig, Sarah ismét ötkor kelt. Megivott egy bögre kávé, és bambán bámult a semmibe. A kávé rettenetes volt, de nem tudott mit tenni, hisz jobb fajtára nincs pénzük.

Nekiállt a mosásnak. Különválogatta a fehér és a színes ruhákat. Férje ekkor kelt fel. Egy bögre kávéval kezében kiballagott az udvarra, és némán nézte az asszony ügyködését, aki már a lavórban mosta a ruhákat. Sarah hátranézett és így szólt:

– Fél hét van.

– Igen, annyi. Tudom – válaszolt a férje.

– Ma nem mész dolgozni? – kérdezte Sarah, miközben az első kimosott ruhákat akasztotta a szárítókötélre.

– Nem – hangzott a tömör válasz.

– És miért nem, ha szabad kérdeznem?

– Mert nincs hova mennem. Tegnap éjjel porig bombázták a fatelepet, minden benn égett, a főnök is.

Nem szóltak többet. De egyszer csak mintha valami belecseppent volna a lavór nyugodt vizébe, megzavarva mozdulatlanságát. Sarah könnyes szemekkel megfordult és megkérdezte:

– Akkor most mi lesz?

– Nem tudom – válaszolta férje.

2.

Mickey rosszat álmodott. Nem emlékezett álmára, azt viszont tudta, hogy rossz volt. Lemászott emeletes ágyáról és elindult a toalettre. Miután végzett szokásos felkelés utáni dolgával, a lépcső felé vette az irányt. Ám ahogy lefelé ment, megütötte fülét édesanyja hangja, amint apjával veszekedett. Megállt egy pillanatra, majd óvatosan továbblépegetett. Még csak kilenc éves volt, de azt már tudta, hogy anyjáiék nem szoktak „csak úgy” veszekedni, tehát valami súlyos dolog áll a háttérben. Az ajtó előtt megállt és kidugta fejét az udvarra.

Édesanyja sírva kiabált apjával, aki pedig némán tűrte a szemrehányásokat. Feltűnt Mickey-nek, hogy édesanyja sokat emlegeti őt, úgy, hogy „szegény Mickey” meg „mi lesz Mickey-vel?”. Egyre rosszabbul érezte magát. Tudta, hogy baj van. Édesanyja síró, szomorú arcát nézve egyszer csak ő is elsírta magát. Sírt, keservesen sírt, pedig semmi oka sem volt rá, hisz nem tudott anyja könnyeinek okáról. Viszont anyja és apja szomorúsága valahogy rá is átragadt. Szülei most észrevették és elindultak felé. Ám mielőtt odaértek volna hozzá, ő elrohant a lépcső felé, majd felfutott azon. Egyenesen a szobájába szaladt. Ott bebújt ágyába és tiszta szívvel zokogott.

3.

Joe tudta, hogy baj van. Nem elég, hogy néhány rakétabomba földig rombolta a fatelepet, de felesége és fia is szomorú volt és sírt. Sarah vele kiabált, pedig pontosan tudta, hogy ő, Joe, nem tehet semmiről. Sem a háborúról más országok ellen, sem a rakétabombákról, melyek az utóbbi időben a háború jelképei lettek, sem a kávé magas áráról. Tehetetlenségében csöndben hallgatta Sarah szemrehányásait. De amikor Mickey-t meglátta az ajtóban sírva, úgy érezte, elég volt. Határozott léptekkel elindult a kapu felé. Fejében zavarosak voltak a gondolatok, amikor kilépett az utcára. A romos házak még jobban elszomorították. Úgy gondolta, ha ez a háború nem lenne, akkor ő még mindig a fatelepen dolgozna, és nem történt volna ez otthon.

Miközben elgondolkozva ballagott, nem vette észre, hogy az emberek hirtelen bemenekültek a házakba, azt kiáltozva: „Rakéta! Rakéta!”. A rakétabomba Joe-tól három méterre csapódott be. A férfit a robbanás nekicsapta egy ház falának. Teste élettelenül esett a földre.

Kayen

(George Orwell „1984” című könyvének hatása alatt)

Lázár Ervin: Q

Az író leült az írógépe elé, befűzte a papírt, feltette a szemüvegét, és megköszörülte a torkát, mintha bizony nem írni, hanem szónokolni készülne. Sietett, hogy ne veszítse el az első mondatot, amely még odakint a konyhában eszébe jutott.

„Az író matatást hallott az előszobából, mi a fene, valaki belo...”

Itt kénytelen volt abbahagyni, mert éles visítást hallott.

– Nem csinálom! Én ezt nem csinálom tovább!

– Mi az? Ki ordít? – A hang furcsa módon az írógép felől jött, sőt ha ez nem volna képtelenség, azt mondanám, hogy az írógép**ől!**

– Valaki meg akar tréfálni – mormogta az író.

– Ez nem tréfa, ez a legkomolyabb dolog – visított még élesebben a hang. – Én ebben, amit te írásművészetként művelsz, nem vagyok hajlandó tovább részt venni! Érted?!

– Hát ne vegyél! Ki az ördög hívott?! Azzal segítesz a legtöbbet, ha eltűnsz szépen – mondta az író hetykén, mert fogalma sem volt róla, kivel beszél.

– El is tűnök, ne félj semmit – hallotta az író, s döbbenetesen vette észre, hogy ki visít. Az *a* betű visított a papírján. Na még ilyet! – rossz sejtés szorongatta az író szívét. Az *a* betű meg folytatta: – És velem jön az ikertestvérem is. Elegünk van belőled. – Az *á* bólogatott.

Csönd lett.

Az író mereven nézte a fél mondatot, amit leírt. Így festett: „z író m t t st h llott z előszoból, mi fene, v l ki belo...”

– Hát olyan rémületeseket írok én, hogy szégyen benne részt venni? Ezer meg ezer firkász körmöli inaszakadtáig az égbekiáltó marhaságokat, és öellenük sose lázadtok föl.

Gyűlt a harag az író szívében.

Kifakadására azonban nem érkezett válasz. Hallgattak a szökött magánhangzók; tudtak, amit tudtak.

Az író tekintete végigpásztázta az írógép kaviatúráját, az *ő* alatt egy fehér pötty, az *á* helye, és fehéren virít testvére húlt helye is a *q* alatt.

Ez az! – villant az íróba. – Itt ez az elhanya-

golt, árva *q* betű. Életemben, ha ötször leütöttem, sokat mondok.

– Ide figyelj, te *q!* Mától fogva előléptetlek. Téged használlak az *a* meg az *á* helyett!

S már írt is:

„Qz író mqtqtást hqllott qz előszobqból, mi q fene, vqlqki belopódzott, mqs nem hiqnyzik mqr, csqk egy besurranó tolvqj, fölug...”

Megint visítás. Összevissza hangok, kiabálás, zűrzavar. Hé, egy szót sem lehet érteni! De nem is kell, láthatja, akinek szeme van, az összes magánhangzó elröppent az írógépből, el a papírról, szégyenkezett a *q*-k közé ékelt sebzett szöveg.

Semmi baj – gondolta az író –, ki az ördögnek kellene a magánhangzók! Egy sereg nyelv írása kutyába sem veszi a magánhangzókat, mégis boldogul. Nagy hirtelen a sumér, az arab és a héber villant az író fejébe... Kis, tetű magánhangzók! Beképzelt fajankók, a világirodalom mekkora művei születtek nélkülük! S ráadásul neki itt ez az áldott *q!* Már írt is:

„Qz qrq mqtqtqst hqlqtt qz qlqszqbqql, mq q fqng, vqlqkq bqlppdqztt, mqs nqm qs hqqnyzqk mqr, csqk qgy bqsrrqng, tqlvqj, fqlqgrqtt...”

Az író bámulta a szöveget. Egy kicsit furcsa, nem mondom, de a rajongóimat ez az apróság nem fogja visszariasztani. Tűzön-vízen át elolvassák az írásaimat, az egyszer biztos.

S ráadásul milyen egyéni, milyen merész! Kedvtelve nézegette művét. Rólam fog beszélni az egész világ!

Lelkesülten csépelni kezdte a gépét, csak úgy sistergett a sok *q*. Én vagyok a világ legeredetibb írója – gondolta, s arra már rá se bagózott, hogy közben elhagyták a mássalhangzók is. Elment az *r*, a *t*, a *g*, szép lassan elröppent valamennyi. Az író csak írt:

„Qq qqq qqqqqqqq qqqqqqq qq qqqqqqqqqqq, qq q qqqq qqqqqq qqqqqqqqqqqqq, qqq qqqqq qqqqqqqqq qqq, qqqq qqq qqqqqqq qqqq qqqqqqqq, qqqqqqqq, qqqqqqqq qq qqqqqqq qqqqqqq...”

Semmi kétség: megqqlt szegény.

Csengery. Kristóf: A szonett*

Vén, mint az országút, de ma is él, sőt virul. Ő a líratörténet (egyik) nagy túlélője: idestova nyolcszáz esztendeje, hogy a palermói udvar költői kitalálták, éppen hét évszázada született Petrarca, aki híressé tette – s lám, a posztmodern irodalom szerepjátékokat és iróniát kedvelő, utalásokra éberrel figyelő szalonjában nincs korszerűbb és elegánsabb, mint egy finoman megmunkált, fanyar szonett, s benne néhány gondosan elhelyezett, vajt füleknek szánt allúzió. Végy két négysoros strófát, illessz hozzá két hámsorosost, és persze rímelj a szerkezet – így hangzik a formai váz receptje a szakácskönyvek stílusában.

Elképesztő, hogy ebből a látszólag egyszerű sémából milyen hallatlanul sokféle változat alakult ki, a rímképletek variációs készletén túl a belső tagolódás jóvoltából is, hiszen a tizennégy soros vers nemcsak két *kvartett* (együtt: *oktett*) és két *tercett* (együtt: *szextett*) összege lehet, de három egymást követő kvartett sorozatát is lezárhatja egy új rímmel előrukkoló, összegző szerepű sorpár, a *couplet*. Shakespeare ez utóbbi formatípust alkalmazta a világirodalom 154 legismertebb szonettjében. (Idősebb kor- és honfitársa, Spenser nevéhez fűződik egy hasonló, ám egyszersmind feszebb-rafináltabb formamodell: *abab bcbc cdcd ee.*)

A szonett alighanem kezdettől a kihívás, az erőpróba műfaja volt. Költő lehet a sarki fűszeres is – de verset írni, azt nem mindenki tud! Márpedig aki tud, az rátart arra, hogy bármikor készen álljon rögtönözni egy csinos szonettet csupán ujjgyakorlat gyanánt. Erről szól Várady Szabolcs verses intelme (*Szerkesztői üzenet*), mely zárósoraiban hideg zuhannyal józanítja ki a magabizó virtuózt. Ha sikerült a mutatvány, *akkor elég, ha annyit mondasz: „Így ni!” és dobhatod is az egészet el. / De addig, barátom, gürcölni kell!* Fáradságos munka? Tálán inkább nehéz, de csábító játék, vagány-ságból vállalt tűznyelés, lezser gördeszkázás nyelvi és formai szakadékok szélén. Erre utal sok egyéb rafinéria mellett az egyetlen szonett soraiból tizennégy egymásba kapaszkodó másikat kibontó, de a titkos mintát csak legvégül, a tizenötödikben – a *mesterszonett*ben – felmutató *szonettkószonú* (József Attila: *A Kozmosz éneke*), az elejükön-végükön egyaránt rímelő sorokból álló vagy épp a sort alkotó szavak rendjét visszajára fordítva is értelmes szöveggé olvasható szonettek egykori divatja. A szabálytalanság erény, ha költői szaltóként értelmezhető: Baudelaire egyszer rendhagyó módon a két kvartett közé ékeli a két tercettet (*Intőszózat*), máskor – szintén szokatlan ötletnek engedelmessé – „fejen álló szonettet” ír: a két tercettel kezdi s a két kvartettel zárja a formát (*Messze innen*). Az *idegen nyelven írt* szonett célja nem feltétlenül a pusztá brillírozás: a portugál Fernando Pessoa angol szonettjei a *költői én* megsokszorozásának egyik lehetőségét képviselik. (Magyar nyelven a legteljesebb – 1001 verset felsorakoztató – szonettgyűjtemény Somlyó György válogatói munkájának köszönhetően vált közkinccsé 1991-ben, a Babitsra utaló *Szonett, aranykulcs* címmel.)

* A fenti dolgozat a Magyar Narancs 2004. augusztus 5-i számában jelent meg először.

Ha a szonett formája után a szonett műfaját vesszük szemügyre, meg kell állapítanunk, hogy tele van ellentmondással, szinte csak abból áll. Mindenekelőtt itt a sokat emlegetett kötött szerkezet, a maga imént vázolt nehézségeivel: szótagszám, ritmus, rímképlet. Közhellyel szólva szonettet írni annyi, mint „gúzsba kötve táncolni”. Vagy mégsem? Aki már írt szonettet, tapasztalhatta, hogy a *rímkényszer* az alkotóerő lappangó tartalékait mozgósítja, nem sejtett asszociációs mezőkre nyitva ajtót. Ott aztán „gúzsba kötve” is lehet sétálni és virágokat szedni – olykor a *tartalom* virágait is, hála a *forma* szigorának.

Hasonlóan áll a dolog a rövidséggel. A szonettben helyszűke van, ez amolyan költői garzonlakás – a kifejezetten epigrammatikus lélegzetű műfajokat (disztichon, haiku, négysoros, limerick) leszámítva ez a legrövidebb versfajta, melyben egy gondolat a képletsűrűsége miatt túllépve is kifejthető. Mire egy Juhász Ferenc-versben egy mondat alanya amúgy tisztességesen megkapná a maga múlhatatlanul szükséges jelzőit, a szonett már véget is ért. Igen ám, de akkor mivel magyarázható, hogy egy Rilke- vagy Valéry-szonettben világok születnek és hanyatlanak a porba, s hogy Weöres Sándor negyven szonettet magában foglaló ciklusának (*Atváltások*) egy-egy enigmatikus sora órákra elegendő töprengenivalót kínál? A forma szűkössége arra készíti a költőt, hogy befelé terjeszkedve kivételes töménységű megfogalmazásokkal éljen. Ezért aztán a legtöbb szonett minden látszólagos rövidsége ellenére valóságos birodalom. Barangolhatunk benne hegyen-völgyön át, olykor el is tévedünk.

Aki szonettet ír, nem kilóra méri a költeményt: számára a kevés több a soknál – gondolhatnánk joggal. Petri György is csak frivol tréfaként javasolta egyik versének címében, hogy *Szonetlen gyártsuk a szonetteket*. De akkor mit kezdjünk Tandori Dezső nevezetes bravúrával a hetvenes évek második feléből: a *Még így sem* szonettjeivel, melyekből – a címek elé biggyesztett sorszámok tanúsága szerint – naponta olykor több mint tucatnyi (!) is íródott? A szonett – vélem hallani Tandori segítőkész sugását – életfunkció, lélegzetvétel is lehet. Nyilván hasonlóképp gondolja Bertók László, aki 1995-ben *Három az ötödiken* címmel tett közzé 243 egészen különleges – elhallgatásos-kihagyásos technikájú – szonettet.

A szonett, mint mondtuk, rímes műfaj, ez adja zenéjét és tartását. De akkor hogy lehet, hogy Pablo Neruda rímtelen szonettjei mégis tökéletesek? A szonettnek, jeleztük, van ritmikus lejtése, szótagszáma, ettől feszes és fegyelmezett. De akkor mi magyarázza, hogy Orbán Ottó szabadvers-szonettjei (melyeket az általa magyarított Robert Lowell hasonló formai megoldású költeményei ihlettek) a *parlando* sodrásában is sűrűk és tömörszerűek?

Bátran megállapíthatjuk: a szonett nem a magyar nemzeti vagy népi költészet műfaja (lapozza fel bárki az Arany-, Petőfi- vagy akár Nagy László-összest;

és számolja meg, hány szonettet talál) – nem véletlen, hogy legnagyobb magyar mestere a nyugatos műveltségű Szabó Lőrinc, a *Huszonhatodik év* 120 szonettből álló *lírai rekviemjének* szerzője. De akkor hogyan értelmezzük a tényt, mely szerint a Kádár-korszak magyar szonett-termésének feltűnően szép darabjai származnak az egykori népi kollégista parasztköltő, Simon István tollából?

Csupa ellentmondás. *Sonett, oh reiner Widerspruch* – mondhatnánk, tiszteletlenül parafrázálva Rilke híres rózsaversét, *A költő sírfeliratát*. Ami engem illet, magam a szonettet nem növényhez, inkább egy számomra kedves állathoz hasonlítanám. Szonett, te mesebeli róka: öreg vagy és mégis fürge. Az előbb azt hittem, elkaptalak, de megint kicsúsztal a kezemből – csak az árnyékkodat látom, ahogy suhan a bokrok alatt. A nyomokban lihegek, nem szűnök meg futni utánad.

Aranyköpések

- Dísz tichon
- Szinesztézia:
 - = versekben olyan szavak, amelyek az ember érzékszerveit megmozgatják.
 - = amikor egy költői képen belül használ a költő öt vagy kevesebb érzékszervet.
- Álmodok = kézzel megfoghatatlan dolgok ábrázolása
- Kialakul a művészi szabadság.
- A próbatételek a szereplő elé gördülnek.
- Komoly vívódás van végig a szöveg alatt.
- A büszkeségen hiba esik.
- Münzer Tamás megengedte a papok egymás közötti házasságát.
- A törököknek banánszerű kardjuk volt.
- Anyegint elfogja mai szóval a depresszió, amit akkor spleennek neveztek.
- Arkagyina egy elég életre törő alak.
- Raszkolnyikov halála is tudatosan zajlott le a regényben.
- Raszkolnyikov végignéz egy vízbe ugró nőt...
- A Bűn és bűnhődés igen egyszerű elven megy keresztül.
- (Ady) roppant hazafi volt...

A illusztrációkat
**Dominik Ági, Láposi Bence és
 Csoncsi készítették
 a Nagy Durranáson. Kösz!**

A tartalomból:

IT-émlékeztető.....	4
Ügyeleti eredmények.....	5
Sporthírek.....	14
Nagy Durranás.....	6
Sikerek, eredmények.....	16
Takács András telefonál.....	18
Irodalmi házi verseny.....	20
A velencei utas.....	22
Kayen hibája.....	24
Lázár Ervin gépel.....	25
A szonettéről.....	26
Utolsó oldal.....	28

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Molnár Lajos

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében